

(Rozh. ze dne 4. října 1919, Kr. I. 371/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací ku zmateční stížnosti obžalovaného Josefa K. do rozsudku krajského soudu v Č. Lípě ze dne 14. června 1919, jímž Josef K. uznán byl vinným přestupkem proti bezpečnosti majetku naznačeným v § 464 tr. z., rozsudek zrušil a odkázal věc na příslušný okresní soud, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost Josefa K., pokud opírá se o § 281, č. 9a) jest odůvodněna. Soud nalézací shledává ukrývání a na se převedení prken, odcizených spoluobviněnými, dle důvodů rozsudku v tom, že Josef K. prkna u sebe podržel, tudíž znovunabytí odcizené věci oprávněnému stížil a znemožnil. Než v pouhém podržení odcizeného předmětu u sebe nelze ještě bez dalšího zjištění shledávati úmyslnou činnost, směřující ku stížení znovunabytí odcizeného předmětu poškozeným, jak jí zákon pro ukrývání vyžaduje. Rovněž neobsahuje pouhé podržení u sebe nutně aktivní zasažení, v němž mohlo by se spatřovati na se převedení odcizeného předmětu. Uložil-li pachatel krádeže, snad z důvodu, poněvadž byt s majitelem jeho sdílí, odcizený předmět v tomto bytu, neopodstatňovalo by pouhé trpění předmětu toho ve společném bytu na straně majitelově ještě na se převedení odcizeného předmětu. Nikoli jeho pasivním chováním, nýbrž zanesením předmětu do bytu pachatelem krádeže bylo opětné nabytí odcizeného předmětu poškozenému stíženo. Zjištění rozsudku po stránce té nestačí pro odsouzení stěžovatelovo ve směru § 464 tr. z. a jeví se výrok o vině na tomto podkladě právně mylným. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti Josefa K. a sice, ježto nejvyšší soud prozatím nemá dostatečného skutkového podkladu, by ve věci samé rozhodl, dáti místo, rozsudek ve výroku v odpor vzatém zrušiti a věc, poněvadž jde již jen o přestupek, příslušnému okresnímu soudu k opětnému projednávání a rozsouzení přikázati.

Čís. 86.

Předražování. Lhostejno, že věc, za niž požadována cena zřejmě přemrštěná, pocházela z krádeže.

(Rozh. ze dne 9. října 1919, Kr. II. 109/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Marie B. do rozsudku zemského trestního soudu v Brně, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186a), b) tr. z. a přestupkem předražování dle § 20, č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost poukazuje k tomu, že ustanovení o předražování se týkají pouze pravidelných jevů a předmětů obchodního života nikoliv jevů ne-

pravidelných, zejména obchodu věcmi pocházejícími z krádeží. V tomto ohledu jest však stížnost zřejmě na omylu. Předpisy o předražování nečiní žádného rozdílu ohledně provenience zboží. Prohlašují za trestné požadování přemrštěné ceny při prodeji bez ohledu na to, nabyl-li prodávající zboží poctivě či nepoctivě, jedná-li se o pravidelný obchod, či o zcizení věci, jež na sebe převedl prodávatel z krádeže.

Čís. 87.

Přestupku § 314 tr. zák. nemůže dopustiti se ten, proti komu dotyčný úřední nebo služební úkon směřuje.

(Rozh. ze dne 11. října 1919. Kr I 284/19.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované Anny S. do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. dubna 1919, pokud jím byla uznána vinnou přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením dle § 314 tr. z. a zprostil stěžovatelku dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro řečený přestupek.

D ů v o d y:

Pokud se týče důvodu zmatečnosti § 281, č. 10 (správně č. 9 a tr. ř.), uplatňovaného proti odsouzení pro přestupek dle § 314 tr. z., jest stížnost oprávněna. Dle zjištění rozsudku směřovalo úřední jednání sluhy Františka J. proti obžalované, úřední činnosti Františka J. byla obžalovaná postížena. Z toho plyne, že se nemohla dopustiti přestupku dle § 314 tr. z. právě s ohledem na tuto činnost úřední. Již dle přirozeného a názorům všedního života odpovídajícího smyslu slova možno mluvit o »míchání se do něčeho« jen u příběhů, na nichž pachatel není již beztak účasten a jež se netýkají pouze osoby pachatelovy. Přestupku dle § 314 tr. z. nemůže spáchat ten, proti komu směřuje dotyčný výkon úřadu nebo služby. Ten, proti komu čelí úřední jednání, jest tím pojat do oblasti úřední činnosti, má vůči státu, pokud se týče vůči státnímu orgánu výkonnému úlohu pasivního subjektu v poměru vrchnostenském, nemůže se míchat do tohoto úředního jednání jako ten, koho se věc netýká. Zákon, jenž netresce odporu nekvalifikovaného, ježž kladou osoby postížené úředním jednáním, vychází ze stanoviska, že jistý odpor proti úředním jednáním vzniká až příliš snadno z přání postížené osoby, by zůstala ušetřena, že však zavdává podnětu k potrestání teprve odpor sesílený. Klade-li se odpor menší, nepatrnější, stačí donucení směřující ku splnění úředního příkazu. Jinak jeví se stejné počínání si třetích nesúčastněných osob. Z těchto důvodů slušelo se vyhověti zmateční stížnosti, pokud směřuje proti výroku o vině na přestupku dle § 314 tr. z., v tom směru zrušiti rozsudek nalézacího soudu a dle § 259, č. 3 tr. ř. zprostiti obžalovanou obžaloby vznesené na ni pro skutek jí v té příčině za vinu kladený.

Čís. 88.

Kdo trpí ve svém bytě věci někým jiným ukradené, může dopustiti se tím podílnictví na krádeži.